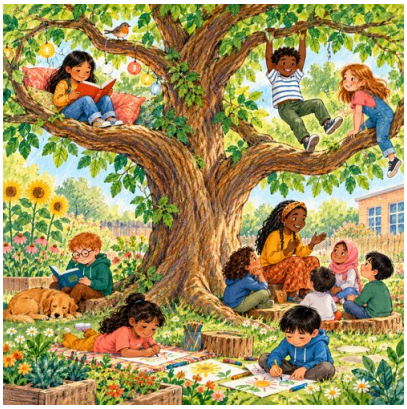

Zuhaitz okerraren azpiko eskola

Vilaendreçadako eskola ospetsua zen dena perfektuki lerrokatuta zegoelako. Mahaiek ilara perfektuak osatzen zituzten, arkatzak guztiak tamaina berekoak ziren eta erantzun zuzenak beti sartzen ziren kutxa batean.

Baina ez ziren haur guztiak berdin sartzen.

Janek arazoak ulertzen zituen pentsatzen zuen bitartean ibiltzen bazen. Salmak ikasgaiak gogoratzen zituen abesti bihurtzen zituenean. Teok une lasaiak behar zituen. Clarak azkar amaitzen zuen eta gero aspertu egiten zen. Bielek denbora gehiago behar izaten zuen, baina inork ikusten ez zituen xehetasunak nabaritzen zituen.

“Ikasgelara egokitu behar duzue”, errepikatzen zuen zuzendariak.

Egun batean, ekaitz batek eraikina urez bete zuen. Konpontzen ari ziren bitartean, eskola herriko plazan zegoen zuhaitz handi eta oker baten azpira eraman zuten.

Ez zegoen hormarik edo ilararik. Irakasleak arbel bat zintzilikatu zuen adar batetik eta esan zuen:

“Gaur irakasteko beste modu bat asmatu beharko dugu”.

Janek zuhaitzaren itzala pausoak emanez neurtu zuen. Salmak biderketa taulak lelo bihurtu zituen. Teok bi sustraien artean txoko lasai bat aurkitu zuen. Clarak galderak prestatu zizkien haur txikiei. Bielek bost intsektu desberdin aurkitu zituen azalean eta zehaztasunez marraztu zituen.

Eraikina konpondu zutenean, inork ez zuen zuhaitza utzi nahi izan.

“Ezin dugu negua hemen eman”, esan zuen zuzendariak.

“Ez”, erantzun zuen irakasleak, “baina ikasitakoa gurekin eraman dezakegu”.

Ikasgeletara itzuli eta aldatzen hasi ziren.

Zutik lan egiteko mahai altuak jarri zituzten, kuxinekin txoko lasai bat, ukitzeko eta eraikitzeko materialak, entzungailuak, maila desberdinetako liburuak eta galderak irekita uzteko horma bat.

Jada ez zuten denek gauza bera egiten aldi berean. Batzuetan taldeka lan egiten zuten; batzuetan bakarrik. Batzuek istorioak kontatzen zituzten hitz eginez, beste batzuek marraztuz edo eraikiz.

Zuzendariak kezkaz begiratu zion nahasmenduari.

“Nola jakingo dugu ikasten ari diren?”

Bielek intsektuen koadernoa erakutsi zion. Salmak zatiketa bat abestu zuen. Janek azaldu zuen nola kalkulatu zuen zuhaitzaren altuera igo gabe.

“Agian”, onartu zuen zuzendariak, “ordenak ez du beti lerro baten forma hartzen”.

Udaberrian, zuhaitz bat landatu zuten eskolako patioan. Irakasleak zuzendu nahi zuen hesol batekin, baina haurrek gelditu egin zuten.

“Utzi hazten”, esan zioten. “Oraindik ez dakigu zer forma behar duen”.